

Jesus vil heller ikke noget med kirken i år

af Kevin Asmussen

Når der tales og diskuteres om kirkens fremtid og særligt dens fornyelse, har jeg bemærket, at det tit kommer til at handle om Jesus. Hvordan ville Jesus have set på tingene? Hvad ville Jesus have gjort?

For år tilbage deltog jeg i en præsteindsættelse med efterfølgende middag. Præsten, der skulle på barsel, holdt tale til sin vikar, og store dele af talen handlede om, hvor svært hun havde det med at skulle tage afsked med en menighed og et sogn, der var blevet som et barn for hende. Et barn, måtte man forstå, som man jo følger dag og nat, opdrager og trøster og sætter plaster på og en sut i munden, når det græder.

Men så håbede hun da, at vikaren ville tage sig godt af barnet, nu hvor hun måtte være væk et stykke tid. Hun gav instrukser om at give menigheden udelt opmærksomhed og kærlighed. Nurse lidt, og så ellers bare være der – ligesom en babysitter når forældrene er ude. Ja, lidt ligesom Jesus ville have gjort, lød det underforstået.

Og denne Jesus spænder man så også for sin vogn, når kirkens, menighedslivets og præsterollens fremtid skal arkitekteres på de såkaldte visionsmøder, som enhver kirke med respekt for sig selv sætter på plakaten for at markere, at man dog stadig vil noget med sin kirke.

Hvad ville Jesus have gjort, hvis han skulle bygge kirke og holde gudstjeneste i dag? Hvordan ville Jesus mon være som præst?

En del steder er ræsonnementet helt åbenlyst, at Jesus ville i hvert fald ikke have brudt sig om orgler. Heller ikke salmerne. Præstekjolen ville han have gjort til grin, for slet ikke at tale om kirkebænkene. Bibelen ville han nok heller ikke have brudt sig synderligt om. Ud med prædikestolen, fordi vi skal kunne tale med hinanden i øjenhøjde. Jesus talte jo ikke ned til folk, men talte demokratisk, kærligt og direkte ind øjnene. Og det hele behøver vel ikke engang at foregå inde i kirken. Jesus selv bevægede sig for det meste rundt udenfor.

Og i en snæver vending kan vi ved hjælp af den gode Jesus få orgelet til at forstumme og salmesangen til at klinge ud. Vi kan få præsten frem i cowboybukser. Kirkebænkene hugger vi om, og vi sætter caféborde ind, så det bliver mere hyggeligt. Bibelen behøver vi ikke læse så meget i, for Jesus var mere til happenings. Så hellere noget drama eller endnu flere billeder på powerpoint. Bagefter kunne vi samtale i skæret af 200 tændte stearinlys, som præsten har tændt i Jesu ånd.

Nu sagde jeg nok præst, men også han skal jo være en kopi af Jesus, og derfor er han slet

ikke et rigtigt menneske længere. Han er blevet ren kærlighed, bare kærlighed og himmelsk omsorg.

Menigheden er nemlig heller ikke længere bare en menighed, et kedeligt, lokalt fællesskab, nej menigheden er blevet noget så fint som et uopdyrket opdragelsespotentiale af ubehjælpelige børn, som ikke ved endnu, i hvor høj grad det hele er synd for dem. Det er synd, mener man, at de ikke har følt Guds kærlighed. Det er synd, at de er blevet ofre for kapitalens krav om arbejdsomhed og flittighed. Det er synd for dem, at de har et ansvar. Men så er det godt, de er kommet hen i den hyggelige kirke, hvor man til formålet oven i købet har købt og placeret en rød sofa til dem, der har brug for at tale lidt mere intimt og fortroligt med ham, man engang kaldte præst, men som nu bare er kærlighed. Nu skal det løftes fra dem: selvhad, travlhed, neuroser, stress, ansvar og alt det andet, som ikke er godt for børn og barnlige sjæle. Nu skal der elskes og skabes relationer, fordi relationer er altså bare det vigtigste, og alle skal føle sig elsket som dem, de er.

Så hyggeligt, kærligt, demokratisk og himmelsk ville det være at gå i kirke, hvis man havde spurgt Jesus. Og det gør man så rundt omkring i de små sogne, når kirkens og menighedens liv skal drøftes.

Misforstå mig ikke. Samtaler og diskussioner om gudstjeneste, kirkerum, belysning, altervin, salmesang og alt det andet er vigtige og væsentlige.

Men hold Jesus udenfor. Han vil ikke noget med kirken. Heller ikke i 2016.